DOMSTOLENS BESLUT (femte avdelningen)

den 18 mars 2010 *

I mål C-282/09 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 17 juli 2009,

Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE), Strasbourg (Frankrike), företrädd av P. Greffe och L. Paudrat, avocats,

sökande,

i vilket den andra parten är:

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av A. Folliard-Monguiral, i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Levits samt domarna M. Ilešič (referent) och M. Berger,

generaladvokat: P. Cruz Villalón,
justitiesekreterare: R. Grass,

och efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (nedan kallad CFCMCEE) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 20 maj 2009 i de förenade målen T-405/07 och T-406/07, CFCMCEE mot harmoniseringsbyrån (P@YWEB CARD och PAYWEB CARD) (REG 2009, s. II-1441)(nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten delvis klagandens talan om ogiltigförklaring av de beslut som fattats av första överklagandenämnden vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) den 10 juli 2007 (ärende R 119/2007-1) och den 12 september 2007 (ärende R 120/2007-1) (nedan kallade de omtvistade besluten). Genom besluten avslogs ansökan om registrering av kännetecknen P@YWEB CARD och PAYWEB CARD som gemenskapsvarumärken (nedan kallade de berörda kännetecknen).

Tillämpliga bestämmelser

2 Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3) har upphävts genom rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (kodifierad version) (EUT L 78, s. 1), vilken trädde i kraft den 13 april 2009. I målet vid förstainstansrätten var förordning nr 40/94 emellertid fortfarande tillämplig mot bakgrund av tidpunkten för de faktiska omständigheterna.

3 I artikel 7.1 b och c i förordning nr 40/94 föreskrivs följande:

”Följande får inte registreras:

…

b) Varumärken som saknar särskiljningsförmåga.

c) Varumärken som endast består av kännetecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda användning, värde, geografiska ursprung, tiden för deras framställande eller andra egenskaper hos varorna eller tjänsterna.”

4 Artikel 73 i samma förordning, angående motiveringen av besluten, har följande lydelse:

”[Harmoniseringsbyråns] beslut skall innehålla beslutets grunder. Beslut får endast grunda sig på omständigheter som parterna har haft tillfälle att yttra sig över.”

Bakgrund till tvisten

5 CFCMCEE ingav den 1 juni 2004 till harmoniseringsbyrån en ansökan om registrering som gemenskapsvarumärke av de berörda kännetecknen.

6 De varor och tjänster som registreringsansökan avsåg omfattas av klasserna 9, 36 och 38 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg (nedan kallad Niceöverenskommelsen), och motsvarar för var och en av nämnda klasser beskrivningen i punkt 2 i den överklagade domen.

7 Genom beslut av den 18 och den 19 januari 2005 avslog granskaren vid harmoniseringsbyrån ansökan om registrering av de berörda kännetecknen, med hänvisning till artikel 7.1 b och c i förordning nr 40/94.

8 Den 18 mars 2005 inkom CFCMCEE med ett yttrande över harmoniseringsbyråns invändningar mot registreringen.

9 Den 5 och den 7 december 2006 meddelade granskaren vid harmoniseringsbyrån att vederbörande vidhöll sina beslut om avslag på ansökningarna om registrering med avseende på de varor och tjänster som angetts däri.

10 Den 16 januari 2007 överklagade CFCMCEE de ovan nämnda besluten.

11 Harmoniseringsbyråns första överklagandenämnd avslog överklagandena, genom de omtvistade besluten, och grundade sig därvid enbart på artikel 7.1 b i förordning nr 40/94.

12 CFCMCEE väckte talan vid förstainstansrätten mot dessa beslut.

Den överklagade domen

13 I punkt 46 i den överklagade domen behandlade förstainstansrätten, mot bakgrund av artikel 7.1 b i förordning nr 40/94, frågan om de berörda kännetecknens innebörd. Rätten slog därvid fast att kännetecknen är sammansatta av ord som vart och ett har en individuell innebörd för en genomsnittskonsument som är engelskspråkig eller har grundläggande kunskaper i engelska. Förstainstansrätten tillade i punkt 47 i nämnda dom att ”[k]ombinationerna p@yweb och payweb, som kan beteckna en kostnadsbelagd elektronisk infrastruktur eller IT-infrastruktur eller kostnadsbelagda tjänster som erbjuds i ett sådant sammanhang, kan inte ur genomsnittskonsumentens synvinkel medföra att de sökta varumärkena uppfattas som ovanliga eller godtyckliga”.

14 Förstainstansrätten fann att överklagandenämnden med giltig verkan kunde slå fast att den engelskspråkiga omsättningskretsen omedelbart skulle uppfatta de sökta varumärkena, såväl med avseende på de enskilda beståndsdelarna som i sin helhet, såsom ”kort som möjliggör antingen en kostnadsbelagd åtkomst till ett datakommunikationsnät eller ett elektroniskt kommunikationsnät såsom Internet eller elektronisk betalning inom ramen för affärstransaktioner som genomförs via ett sådant nät” (punkt 50 i den överklagade domen).

15 I samband med bedömningen av de berörda kännetecknens särskiljningsförmåga konstaterade förstainstansrätten, i punkt 53 i den överklagade domen, att ”de berörda varorna och tjänsterna i klasserna 9, 36 och 38 i Niceöverenskommelsen är av mycket varierande karaktär och ingår i olika grupper och kategorier av varor och tjänster”.

16 Därefter slog förstainstansrätten fast, i punkterna 54 och 55 i den överklagade domen, att när ett och samma registreringshinder anförs mot en hel kategori eller grupp av varor eller tjänster kan harmoniseringsbyrån begränsa motiveringen till en motivering som gäller för samtliga berörda varor eller tjänster. Harmoniseringsbyråns möjlighet att använda sig av en sådan motivering får emellertid inte äventyra syftet med motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG och artikel 73 första meningen i förordning nr 40/94. Förstainstansrätten ansåg därför att det skulle prövas huruvida de berörda varorna och tjänsterna ”har ett tillräckligt direkt och konkret samband med varandra för att det ska kunna anses att de utgör en kategori eller grupp som är så homogen att det är möjligt för harmoniseringsbyrån att använda sig av en samlad motivering”. Den fann slutligen att blott omständigheten att varorna eller tjänsterna ingår i samma klass i Niceöverenskommelsen härvid inte är tillräcklig, med hänsyn till att det i dessa klasser ofta ingår varor eller tjänster av vitt skilda slag mellan vilka det inte nödvändigtvis finns ett tillräckligt direkt och konkret samband.

17 Vad gäller varorna i klass 9 i Niceöverenskommelsen slog förstainstansrätten fast i punkt 59 i den överklagade domen att minnes- och mikroprocessorkort, magnetkort, identitetskort (magnet- och mikroprocessorkort), betalnings-, kredit- och bankkort (magnet- och mikroprocessorkort) och mekanismer för förhandsbetalning avsedda

för tv-apparater utgör en homogen grupp varor ”med hänsyn till varornas egenskaper och deras likartade, eller rent av identiska, funktioner”.

18 I punkterna 61 och 62 i den överklagade domen fann förstainstansrätten, såvitt avsåg grunden om åsidosättande av artikel 7.1 b i förordning nr 40/94, att talan skulle ogillas med avseende på samtliga de i föregående punkt nämnda varorna, men bifallas – vilket slogs fast i punkterna 64 och 65 – med avseende på magnetiska databärare.

19 Vad gäller kreditkortstjänster och betalkortstjänster i klass 36 i Niceöverenskommelsen fann förstainstansrätten, och fastställde i det avseendet de omtvistade besluten, att de är homogena på så sätt att de avser bland annat transaktioner på distans, som kan genomföras tack vare ett betalkort kopplat till Internet eller något annat datornätverk. Förstainstansrätten vidgick således att dessa tjänster kunde bli föremål för en samlad motivering och att harmoniseringsbyråns överklagandenämnd hade gjort en riktig bedömning när den ansåg att de berörda kännetecknen har en funktion i form av en kommersiell presentation av nämnda tjänster och att nämnda kännetecken saknar särskiljningsförmåga med avseende på dessa tjänster (punkterna 75–78 i den överklagade domen).

20 Förstainstansrätten konstaterade sedan, i punkt 80 i den överklagade domen, att övriga berörda tjänster i klass 36 i Niceöverenskommelsen ”i viss mån är besläktade” sinsemellan, eftersom de har ett gemensamt syfte, närmare bestämt utförandet av affärstransaktioner inom försäkrings-, fastighets-, bank-, finans- och IT-områdena, däribland betalning med kort, den sistnämnda transaktionen i förekommande fall på elektronisk väg. Förstainstansrätten fann därför att de, med avseende på frågan huruvida en samlad motivering var tillåten, kan anses utgöra en homogen grupp av tjänster.

21 Förstainstansrätten fann därefter, i punkt 81 i den överklagade domen, att de berörda kännetecknen inte har särskiljningsförmåga med avseende på dessa tjänster, eftersom de karakteriseras av ”möjligheten att med hjälp av ett kort kunna genomföra

betalningstransaktioner på distans eller på elektronisk väg i samband med affärstransaktioner inom fastighets-, försäkrings-, bank-, finans- och IT-områdena".

22 Vad gäller tjänsterna i klass 38 i Niceöverenskommelsen fann förstainstansrätten, i punkt 84 i den överklagade domen, att tjänsterna benämnda telekommunikationer, kommunikation via datorterminaler, sändning av telegram, överföring av telegram, information avseende telekommunikation, elektronisk post, sändning av meddelanden, datorstödd överföring av meddelanden och bilder, överföring via satellit, överföring av information via Internet, intranät och extranät, tjänster för sändning av interaktiv datoriserad information, sändning av information som kommer från en databas, internationella dataöverföringstjänster mellan nätanslutna datorsystem och direktöverföring av information utgör en homogen grupp tjänster till följd av den gemensamma funktionen i form av överföring av uppgifter via Internet eller andra kommunikationsnät. Rätten slog därefter fast att de berörda kännetecknen betecknar en egenskap som dessa tjänster har, nämligen möjligheten att med hjälp av ett kort få åtkomst till Internet eller andra kommunikationsnät och där genomföra transaktioner i form av överföring av data och andra direkttransaktioner, såsom köp på distans med hjälp av ett magnetkort eller ett smartkort.

23 I punkt 93 i den överklagade domen fann förstainstansrätten slutligen, efter det att den i punkt 12 i samma dom hade slagit fast att de omtvistade besluten antagits enbart på grundval av artikel 7.1 b i förordning nr 40/94, att frågan om tillämpningen av artikel 7.1 c i förordning nr 40/94 inte var föremål för den aktuella talan.

24 Sammanfattningsvis kom förstainstansrätten till två slutsatser. För det första ogiltigförklarade den delvis de omtvistade besluten, nämligen i den mån de innebar avslag på ansökningarna om registrering av de berörda kännetecknen som gemenskapsvarumärken för följande varor och tjänster:

— fotografiska och kinematografiska apparater och instrument samt apparater och instrument för signalering, kontroll (övervakning), apparater för inspelning,

utsändning, återgivning av ljud eller bilder; grammofonskivor, elektroniska kalendrar, automatiska distributionsmaskiner, videoband, sedelautomater, biljettautomater, utmatare av kontoutdrag, kameror (kinematografiska apparater), videokameror, videokassetter, cd-romskivor, streckkodsläsare, cd-skivor (audio-video), optiska cd-skivor, detektorer för falska mynt, disketter, magnetiska databärare, optiska databärare, videobildskärmar, databehandlingsapparater, interkommunikationsapparater, gränssnitt (data), läsare (data), programvara (registrerade program), övervakningsprogram (datorprogram), datorer, kringutrustning för datorer, registrerade datorprogram, registrerade operativprogram (för datorer), radiotelefonianläggningar, mottagare (audio, video), telefonapparater, tv-apparater, tidregistreringsapparater, sändare (telekommunikation), centralenheter (processorer) för datorer, i klass 9 i Niceöverenskommelsen, och

— informationsbyråer (nyheter) speciellt inom banksektorn, kommunikation via radiofoni, kommunikation via telefon, sändning av telegram, överföring av telegram, utsändning av tv-program, radioutsändning, televisionssändning, uthyrning av apparater för telekommunikation, uthyrning av apparater för sändning av meddelanden, uthyrning av telefoner, mobil radiotelefoni, telefontjänster, i klass 38 i Niceöverenskommelsen.

25 För det andra ogillade förstainstansrätten talan vad gäller registreringen av de berörda kännetecknen som gemenskapsvarumärken för följande varor och tjänster:

— minnes- och mikroprocessorkort, magnetkort, identitetskort (magnet- och mikroprocessorkort), betalnings-, kredit- och bankkort (magnet- och mikroprocessorkort), mekanismer för förhandsbetalning avsedda för tv-apparater i klass 9 i Niceöverenskommelsen,

— kreditkortstjänster och betalkortstjänster i klass 36 i Niceöverenskommelsen,

— fastighetsmäkleri, olycksfallsförsäkring, factoring, bankrörelse, finansiella tjänster, monetära tjänster, kreditinstitut, inkassobyråer, finansiella analyser, försäkringsverksamhet, finansiering av hyrköp, fastighetsbedömning (värdering), utställande av värdebevis, sparbanker, bildande, investeringar och placering av kapital, borgenärstjänster (garantier), växlingskontor, verifikation av checker, utfärdande av resekuponger, finansiell konsultation, försäkringsmäkleri, fastighetsmäkleri, börsmäkleri, krediter, deponering av värdesaker, deponering av värdesaker i kassaskåp, sparbanker, värderingar och finansiell värdering (försäkringsverksamhet, banker, fastighet), förvaltningstjänster, finansieringstjänster, finansiell information (försäkringsverksamhet, banker, fastighet), investeringar och kapitalinvestering, elektronisk överföring av penningmedel, ekonomisk förvaltning, finansiell information och bankverksamhet, uppbörd av hyror, sjukförsäkringsgaranttjänster, sjöförsäkringsgaranttjänster, hypoteksbanker, finansiella transaktioner, bankverksamhet, finansiell sponsring, utlåning (finans), finansiella transaktioner, livförsäkring, förvaltning av värdekonton, finans- och bankinformation via direktanslutning, interaktiv datoriserad finans- och bankinformation, med undantag för, med avseende på samtliga tjänster i registreringsansökningarna, tjänster som rör hälsovård och medicinsk teknologi från betalande utomstående, i klass 36 i Niceöverenskommelsen, i den mån tillhandahållandet av dessa tjänster förutsätter eller rör användning av ett kort;

— telekommunikationer, informationsbyråer (nyheter) speciellt inom banksektorn, kommunikation via radiofoni, kommunikation via telefon, utsändning av tv-program, radioutsändning, televisionssändning, uthyrning av apparater för telekommunikation, uthyrning av apparater för sändning av meddelanden, uthyrning av telefoner, mobil radiotelefoni, telefontjänster, överföring av information via Internet, intranät och extranät, tjänster för sändning av interaktiv datoriserad information, sändning av information som kommer från en databas, internationella dataöverföringstjänster mellan nätanslutna datorsystem, direktöverföring

av information, med undantag för, med avseende på samtliga tjänster i registreringsansökningarna, tjänster som rör hälsovård och medicinsk teknologi från betalande utomstående, i klass 38 i Niceöverenskommelsen, i den mån tillhandahållandet av dessa tjänster förutsätter eller rör användning av ett kort.

Parternas yrkanden

26 CFCMCEE har yrkat att domstolen delvis ska upphäva den överklagade domen och förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Harmoniseringsbyrån har yrkat att domstolen i första hand ska avvisa överklagandet och i andra hand ogilla det, samt förplikta CFCMCEE att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

28 Det framgår av artikel 119 i domstolens rättegångsregler att om det är uppenbart att överklagandet helt eller delvis inte kan tas upp till prövning, eller om det helt eller delvis är uppenbart ogrundat, kan domstolen vid varje tidpunkt, med referentens rapport som underlag och efter att ha hört generaladvokaten, avvisa eller ogilla överklagandet helt eller delvis, genom motiverat beslut.

A — *Parternas argument*

29 CFCMCEE har inom ramen för den första av de två grunderna till stöd för överklagandet gjort gällande att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 73 i förordning nr 40/94 genom att fastställa de omtvistade besluten såvitt avser avslaget på ansökningarna om registrering av de berörda kännetecknen för följande varor och tjänster:

— identitetskort (magnet- och mikroprocessorkort), i klass 9 i Niceöverenskommelsen,

— fastighetsmäkleri, olycksfallsförsäkring, inkassobyråer, finansiella analyser, försäkringsverksamhet, fastighetsbedömning (värdering), utställande av värdebevis, sparbanker, växlingskontor, verifikation av checker, utfärdande av resekuponger, finansiell konsultation, försäkringsmäkleri, fastighetsmäkleri, börsmäkleri, deponering av värdesaker, deponering av värdesaker i kassaskåp, värderingar och finansiell värdering (försäkringsverksamhet, banker, fastighet), finansiell information (försäkringsverksamhet, banker, fastighet), ekonomisk förvaltning, finansiell information och bankverksamhet, uppbörd av hyror, sjukförsäkringsgaranttjänster, sjöförsäkringsgaranttjänster, livförsäkring, finans- och bankinformation via direktanslutning, interaktiv datoriserad finans- och bankinformation, i klass 36 i Niceöverenskommelsen, och

— kommunikation via datorterminaler, sändning av telegram, överföring av telegram, information avseende telekommunikation, elektronisk post, sändning av meddelanden, datorstödd överföring av meddelanden och bilder, överföring via satellit i klass 38 i Niceöverenskommelsen.

30 CFCMCEE har i detta avseende angett att harmoniseringsbyråns överklagandenämnd begränsade sig till att göra en bedömning av särskiljningsförmågan hos de berörda kännetecknen som var övergripande för samtliga berörda varor och tjänster, utan att i beslutet ange skälen med avseende på var och en av varorna och tjänsterna i fråga.

31 Med hänsyn till att dessa varor och tjänster inte utgör en homogen grupp är de omtvistade besluten och den överklagade domen enligt klaganden uppenbart bristfälligt motiverade, vilket innebär att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 73 i förordning nr 40/94.

32 Enligt CFCMCEE är varor och tjänster homogena enbart om de både är av samma art och har samma funktion. Om dessa två kumulativa kriterier inte är uppfyllda, vilket de enligt klaganden inte är i förevarande fall, är en samlad motivering utesluten.

33 CFCMCEE har genom sin andra grund, som avser åsidosättande av artikel 7.1 b i förordning nr 40/94 vad gäller minnes- och mikroprocessorkort, magnetkort, identitetskort (magnet- och mikroprocessorkort), betalnings-, kredit- och bankkort (magnet- och mikroprocessorkort) och mekanismer för förhandsbetalning avsedda för tv-apparater, i klass 9 i Niceöverenskommelsen, gjort gällande att förstainstansrätten grundade sin slutsats att de berörda kännetecknen saknar särskiljningsförmåga på att de är av beskrivande karaktär. Förstainstansrätten gjorde enligt CFCMCEE därmed en oriktig tolkning av punkt 54 i domstolens dom av den 8 maj 2008 i mål C-304/06 P, Eurohypo mot harmoniseringsbyrån (REG 2008, s. I-3297), enligt vilken de registreringshinder som anges i artikel 7.1 b–d i förordning nr 40/94 är oberoende av varandra och ska prövas separat.

34 Enligt harmoniseringsbyrån kan den behöriga myndigheten, när ett och samma registreringshinder anförs mot en hel kategori eller grupp av varor eller tjänster, begränsa sig till en motivering som är övergripande för samtliga berörda varor eller tjänster. Harmoniseringsbyrån har dessutom framhållit att CFCMCEE blandar ihop frågan om varu- och tjänstekategoriernas homogenitet med frågan om vad de varumärken

som omfattas av en ansökan om registrering betecknar (och huruvida de saknar särskiljningsförmåga), vilken behandlas när varumärkena bedöms i förhållande till var och en av dessa kategorier. Vid bedömningen av huruvida artikel 73 första meningen i förordning nr 40/94 har åsidosatts är enbart den första frågan relevant. Den andra frågan är bara relevant i samband med prövningen av en grund avseende åsidosättande av artikel 7.1 b i samma förordning.

35 Harmoniseringsbyrån anser dessutom att CFCMCEE:s påstående att varorna och tjänsterna är homogena, vilket är en nödvändig förutsättning för att en registreringsansökan ska kunna avslås genom en samlad motivering, enbart om de är av samma art och har samma funktion är uppenbart ogrundat. CFCMCEE har nämligen inte styrkt att kriterierna om art och funktion är kumulativa. Under alla förhållanden beaktade förstainstansrätten både de berörda varornas art och deras funktion.

36 Harmoniseringsbyrån har slutligen gjort gällande att CFCMCEE:s överklagande dessutom ska avvisas, eftersom förstainstansrätten inte gjorde någon materiellt oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna i den överklagade domen.

Domstolens bedömning

37 Såsom framgår av domstolens tidigare rättspraxis ska bedömningen av huruvida absoluta registreringshinder föreligger avse var och en av de varor eller tjänster som omfattas av registreringsansökan. Vidare ska den behöriga myndighetens beslut om avslag på ansökan om registrering av ett varumärke i princip vara motiverat med avseende på var och en av nämnda varor eller tjänster (se analogt dom av den 15 februari 2007 i mål C-239/05, BVBA Management, Training en Consultancy, REG 2007, s. I-1455, punkt 34).

38 Såvitt avser sistnämnda krav har domstolen emellertid angett att den behöriga myndigheten kan begränsa motiveringen till en motivering som gäller för samtliga berörda varor eller tjänster när samma registreringshinder anförs mot en hel kategori eller grupp av varor eller tjänster (domen i det ovannämnda målet BVBA Management, Training en Consultancy, punkt 37).

39 Den behöriga myndighetens möjlighet i nämnda avseende får vidare inte utövas i strid med det grundläggande kravet att alla beslut om avslag avseende rättigheter som följer av gemenskapsrätten ska kunna underställas en domstolsprövning som ska syfta till att säkerställa att skyddet av rättigheten är effektivt och som därför ska avse huruvida motiveringen är lagenlig (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet BVBA Management, Training en Consultancy, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

40 I det aktuella fallet framgår det av punkt 55 i den överklagade domen att förstainstansrätten mot bakgrund av nämnda rättspraxis korrekt drog slutsatsen att en sådan möjlighet bara finns med avseende på varor och tjänster som har ett tillräckligt direkt och konkret samband med varandra för att det ska kunna anses att de utgör en kategori eller grupp som är tillräckligt homogen. Dessutom delar domstolen förstainstansrättens bedömning i nämnda punkt att blott omständigheten att varorna eller tjänsterna ingår i samma klass i Niceöverenskommelsen härvid inte är tillräcklig för att de ska anses tillräckligt homogena, eftersom det i nämnda klasser ofta ingår varor eller tjänster av vitt skilda slag mellan vilka det inte nödvändigtvis finns ett tillräckligt direkt och konkret samband.

41 I punkt 56 i den överklagade domen fann förstainstansrätten att avsaknad av motivering är en grund som rör tvingande rätt. Därefter kontrollerade den i punkterna 58–92 i samma dom dels att överklagandenämnden hade prövat att de berörda kännetecknen saknar särskiljningsförmåga med avseende på de varor och tjänster med avseende på vilka ansökningarna om registrering som gemenskapsvarumärken av dessa kännetecken avslogs, dels att den därvid i tillräcklig grad hade motiverat sin bedömning.

42 Beträffande de varor i klass 9 i Niceöverenskommelsen med avseende på vilka klaganden har yrkat att den överklagade domen ska upphävas, fann förstainstansrätten, i punkt 59 i nämnda dom, att varorna, med hänsyn tagen till deras egenskaper och

deras likartade, eller rent av identiska, funktioner, utgör en tillräckligt homogen grupp varor för att harmoniseringsbyrån ska ha rätt att använda en samlad motivering.

43 På samma sätt fann förstainstansrätten, i punkt 80 i samma dom, att de tjänster i klass 36 i Niceöverenskommelsen med avseende på vilka klaganden har yrkat att den överklagade domen ska upphävas har en gemensam egenskap eller ett gemensamt syfte, närmare bestämt utförandet av affärstransaktioner, däribland betalning med kort – den sistnämnda transaktionen i förekommande fall på elektronisk väg. Förstainstansrätten slog således fast att de, med avseende på frågan huruvida en samlad motivering är möjlig, kan anses utgöra en homogen grupp tjänster.

44 Såvitt slutligen gäller de tjänster i klass 38 i Niceöverenskommelsen med avseende på vilka klaganden har yrkat att den överklagade domen ska upphävas fann förstainstansrätten i punkt 84 i nämnda dom att de utgör en homogen grupp tjänster som har ett direkt samband med området informationsteknik och Internet, liksom att de har den gemensamma egenskapen att de innefattar möjligheten att med hjälp av ett kort få åtkomst till Internet eller andra kommunikationsnät och där genomföra transaktioner i form av överföring av data och andra direkttransaktioner, såsom köp och betalning på distans.

45 Domstolen anser därför att CFCMCEE:s invändning, i samband med den första grunden, att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 73 i förordning nr 40/94 genom att inte i tillräcklig utsträckning motivera sitt konstaterande att de varor och tjänster med avseende på vilka klaganden har yrkat att den överklagade domen ska upphävas är tillräckligt homogena, är uppenbart ogrundad.

46 Även CFCMCEE:s invändning – i samband med samma grund – att förstainstansrätten byggde nämnda konstaterande på felaktiga kriterier är uppenbart ogrundad. Det följer nämligen inte på något sätt av den rättspraxis som förstainstansrätten erinrade om i punkt 55 i den överklagade domen att de kriterier som är relevanta för bedömningen av huruvida varorna och tjänsterna är homogena är av kumulativ karaktär och att de enbart avser varornas och tjänsternas art och funktion. I likhet

med vad som angetts ovan i punkterna 41–43, anser domstolen således att förstainstansrätten, vid bedömningen av huruvida nämnda varor och tjänster är homogena, med rätta beaktade bland annat varornas och tjänsternas karaktär, grundläggande gemensamma egenskaper och deras funktioner.

47 I den mån som CFCMCEE inom ramen för den första grunden har kritiserat förstainstansrättens konstateranden i samband med nämnda bedömning ska det erinras om att ett överklagande ska vara begränsat till rättsfrågor, enligt artikel 225.1 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga. Förstainstansrätten är nämligen ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta faktiska omständigheterna och att bedöma bevisningen. Bedömningen av de faktiska omständigheterna och bevisningen är därför inte – utom i det fall då dessa har missuppfattats – en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll i ett mål om överklagande (se, bland annat, dom av den 18 juli 2006 i mål C-214/05 P, Rossi mot harmoniseringsbyrån, REG 2006, s. I-7057, punkt 26).

48 Klaganden har emellertid inte gjort gällande att förstainstansrätten i samband med nämnda konstateranden har missuppfattat de faktiska omständigheter eller den bevisning som den har underställts. Överklagandet kan således inte bifallas såvitt avser den första grunden i den mån denna innebär kritik av dessa konstateranden, eftersom det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning i den delen.

49 Härav framgår att det är uppenbart att överklagandet inte kan bifallas såvitt avser den första grunden, eftersom det delvis är ogrundat och delvis inte kan tas upp till sakprövning i den delen.

50 Vad gäller den andra grunden ska det påpekas att det framgår av punkt 54 i domen i det ovannämnda målet Eurohypo mot harmoniseringsbyrån att det, även om tillämpningsområdena för de absoluta registreringshinder som anges i artikel 7.1 b–d i förordning nr 40/94 om gemenskapsvarumärken i viss mån överlappar varandra, inte desto mindre framgår av fast rättspraxis att de registreringshinder som anges i artikel 7.1 i nämnda förordning är oberoende av varandra och ska prövas separat.

51 Förstainstansrätten prövade först, i punkterna 30–34 i den överklagade domen, huruvida det förelåg ett sådant registreringshinder som anges i artikel 7.1 b i förordning nr 40/94. I samband därmed erinrade rätten om den rättsliga grunden och om principerna i rättspraxis för bedömningen av ett sökt varumärkes särskiljningsförmåga. Därefter analyserade den, i punkterna 35–51 i samma dom, omsättningskretsens uppfattning av de berörda kännetecknen. Den kom till slutsatsen att överklagandenämnden med giltig verkan kunde slå fast att nämnda kännetecken vid en helhetsbedömning inte var ovanliga eller godtyckliga och att den engelska omsättningskretsen omedelbart uppfattar dem, såväl med avseende på de enskilda beståndsdelarna som i sin helhet, såsom kort som möjliggör antingen en kostnadsbelagd åtkomst till ett datakommunikationsnät eller ett elektroniskt kommunikationsnät såsom Internet, eller elektronisk betalning inom ramen för affärstransaktioner som genomförs via ett sådant nät. Slutligen prövade förstainstansrätten, i punkterna 58–62 i den överklagade domen, huruvida de berörda kännetecknen hade särskiljningsförmåga i förhållande till de varor i klass 9 i Niceöverenskommelsen med avseende på vilka klaganden har yrkat att den överklagade domen ska upphävas.

52 I enlighet med vad förstainstansrätten slog fast i punkt 61 i den överklagade domen innebär den omständigheten att de absoluta registreringshindren överlappar varandra bland annat att ett ordmärke som är beskrivande för varors eller tjänsters egenskaper av detta skäl kan sakna särskiljningsförmåga i förhållande till samma varor eller tjänster, med förbehåll för att det kan finnas andra skäl för avsaknaden av särskiljningsförmåga (se analogt domen i det ovannämnda målet Eurohypo mot harmoniseringsbyrån, punkterna 54 och 69 och där angiven rättspraxis).

53 Förstainstansrätten gjorde således en riktig bedömning när den i punkt 60 i den överklagade domen fann att de berörda kännetecknen är beskrivande med avseende på de berörda varorna, vilka ingår i klass 9 i Niceöverenskommelsen, med följden att de saknar särskiljningsförmåga.

54 Överklagandet kan således inte bifallas såvitt avser den andra grunden, eftersom överklagandet är uppenbart ogrundat i den delen.

55 Mot bakgrund av ovanstående ska överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

56 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Harmoniseringsbyrån har yrkat att CFCMCEE ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom CFCMCEE har tappat målet, ska harmoniseringsbyråns yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter